Θέλετε να σας πω και άλλη αιτία, για την οποία φοβόμαστε το θάνατο; (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 28 Αυγούστου, 2013

Θέλετε
να σας πω και άλλη αιτία, για την οποία φοβόμαστε το θάνατο; Γιατί δεν ζούμε ενάρετη ζωή και δεν έχουμε καθαρή συνείδηση. Αλλιώς ο θάνατος δεν θα μας τρόμαζε. Απόδειξέ μου ότι θα κληρονομήσω τη βασιλεία των ουρανών και σφάξε με τώρα κιόλας. Θα σου χρωστάω μάλιστα και χάρη για τη σφαγή μου, αφού θα με στείλεις γρήγορα σ’ εκείνα τα αγαθά.

“Αλλά φοβάμαι να πεθάνω άδικα”, ίσως θα μου πεις. Ώστε ήθελες να πεθάνεις δίκαια; Και ποιός είναι τόσο ταλαίπωρος, που, ενώ μπορεί να πεθάνει άδικα, προτιμάει να πεθάνει δίκαια; Αν πρέπει να φοβόμαστε θάνατο, πρέπει να φοβόμαστε εκείνον που μας βρίσκει δίκαια. Όποιος πεθαίνει άδικα, μοιάζει στους αγίους. Γιατί οι περισσότεροι απ’ αυτούς που ευαρέστησαν το Θεό, θανατώθηκαν άδικα. Και πρώτος ο Αβελ. Δεν δολοφονήθηκε γιατί έφταιξε στον Κάιν, αλλά γιατί τίμησε το Θεό. Και ο Θεός παραχώρησε να γίνει αυτός ο φόνος γιατί αγαπούσε τον Αβελ ή γιατί τον μισούσε; Ολοφάνερα γιατί τον αγαπούσε και ήθελε να του προσφέρει πιο λαμπρό στεφάνι, λόγω της άδικης σφαγής του.

Βλέπεις που δεν πρέπει να φοβάσαι μήπως πεθάνεις άδικα, αλλά μήπως πεθάνεις φορτωμένος με αμαρτίες; Ο Αβελ πέθανε άδικα, μα ο Κάιν πέρασε την υπόλοιπη ζωή του έχοντας την κατάρα του Θεού, στενάζοντας και τρέμοντας ακατάπαυστα. Ποιός από τους δύο ήταν πιο μακάριος; Εκείνος που έπαψε να ζει μέσα στη αρετή ή αυτός που έζησε μέσα στην αμαρτία; Εκείνος που άδικα πέθανε ή αυτός που δίκαια τιμωρήθηκε;

Ας μην κλαίμε, λοιπόν, αδιάκριτα όλους όσοι πεθαίνουν, αλλά εκείνους που πεθαίνουν έχοντας πολλές αμαρτίες. Σ’ αυτούς πρέπουν τα δάκρυα και οι θρήνοι. Γιατί ποιά ελπίδα έχουν, αφού δεν είναι πια δυνατό να καθαριστούν από τις αμαρτίες τους; Όσο βρίσκονταν στην παρούσα ζωή, υπήρχε ελπίδα να μετανοήσουν. Εκεί που πήγαν, όμως, δεν κερδίζει κανείς τίποτα με τη μετάνοια. Ας τους κλαίμε, ναι, όχι όμως με τρόπο υστερικό και άπρεπο, όχι τραβώντας τα μαλλιά μας, ξεσκίζοντας το πρόσωπό μας, ουρλιάζοντας και τσιρίζοντας, αλλά με σεμνότητα, αφήνοντας τα δάκρυα να

κυλούν ήρεμα από τα μάτια μας. Αυτό ωφελεί κι εμάς. Γιατί, πενθώντας έτσι τον νεκρό, πολύ περισσότερο θα προσπαθήσουμε να μην πέσουμε και οι ίδιοι σε παρόμοια αμαρτήματα. Με το τράβηγμα των μαλλιών και τις κραυγές ο νους σκοτίζεται, ενώ με το ήρεμο πένθος διατηρεί τη διαύγειά του και μπορεί να φιλοσοφήσει ωφέλιμα γύρω από το θάνατο.

Μ' αυτόν τον τρόπο να φιλοσοφείς όχι μόνο όταν πεθαίνει κάποιος γνωστός σου, μα κι όταν βλέπεις έναν άγνωστο νεκρό να οδηγείται με πομπή μέσ' από τους δρόμους στην τελευταία του κατοικία και να συνοδεύεται από τα ορφανά παιδιά του, τη χήρα γυναίκα του, τους συγγενείς και τους φίλους του, όλους κλαμένους και συντριμμένους. **Να συλλογίζεσαι τότε πως η ζωή και τα πράγματα του κόσμου τούτου δεν έχουν καμιάν αξία** και καμιά διαφορά από τις σκιές και τα όνειρα.
Κοίτα, πόσα κάστρα και παλάτια βασιλιάδων, ηγεμόνων και αρχόντων είναι σωριασμένα σε ερείπια! Σκέψου, πόση δύναμη και πόσο πλούτο είχαν κάποτε! Τώρα έχουν ξεχαστεί και τα ονόματά τους. Λέει η Γραφή: «Πολλοί άρχοντες έχασαν την εξουσία τους και κάθησαν στο χώμα· κι ένας άσημος, που κανείς δεν φανταζόταν ότι θα γίνει βασιλιάς, φόρεσε στέμμα» (Σοφ. Σειρ. 11:5).
Δεν σου φτάνουν αυτά; Συλλογίσου τότε, ποιά είναι η αξία σου όταν κοιμάσαι; Μήπως δεν μπορεί κι ένα ζωύφιο να σε θανατώσει; Ναι, πολλοί πέθαναν έτσι στον ύπνο τους. Αλήθεια, από μια κλωστή κρέμεται η ζωή μας! Κόβεται η κλωστή και τελειώνουν όλα.
Έτσι να φιλοσοφείς και να μη σαγηνεύεσαι από την ομορφιά, τα πλούτη, τη δόξα, τις απολαύσεις. Ένα μόνο να σε απασχολεί: Που τελειώνουν όλα αυτά. Θαυμάζεις όσα βλέπεις εδώ στη γη; Πιο αξιοθαύμαστα, όμως, είναι εκείνα που αναφέρονται στις άγιες Γραφές.

Δείξε μου έναν αγέρωχο άρχοντα ή έναν λαμπροντυμένο πλούσιο, όταν ψήνεται από τον πυρετό, όταν ψυχομαχεί, και τότε θα σε ρωτήσω: "Πού είναι εκείνος, που περνούσε από την αγορά καμαρωτός και περήφανος με ακολούθους και σωματοφύλακες; Πού είναι εκείνος, που φορούσε πανάκριβα ρούχα; Πού είναι η χλιδή της ζωής του, η πολυτέλεια των συμποσίων του, οι υπηρέτες, οι παρατρεχάμενοι, τα γέλια, οι ανέσεις, οι σπατάλες; Όλα έφυγαν και πέταξαν. Τί απέγινε το σώμα, που απολάμβανε τόση ηδονή; Πλησίασε στον τάφο και κοίτα τη σκόνη, τη σαπίλα, τα σκουλήκια. Κοίτα και στέναξε πικρά. Και μακάρι το κακό να περιοριζόταν σε τούτη τη σκόνη, που βλέπεις. Από τον τάφο και τα σκουλήκια φέρε τη σκέψη σου στο ακοίμητο σκουλήκι της άλλης ζωής, στο τρίξιμο των δοντιών, στο αιώνιο σκοτάδι, στην άσβεστη φωτιά, στις πικρές και αφόρητες εκείνες τιμωρίες, που δεν θα έχουν τέλος. Εδώ, στη γη, και τα καλά και τα κακά κάποτε, αργά ή γρήγορα, τελειώνουν εκεί, όμως, και τα δύο **διαρκούν αιώνια**. Και

διαφέρουν ως προς την ποιότητα από τα καλά και τα κακά του κόσμου τούτου τόσο, που δεν είναι δυνατό να εκφράσει κανείς με λόγια.

Τί έγιναν, λοιπόν, όλα εκείνα τα μεγαλεία; Τί έγιναν τα χρήματα και τα κτήματα; Ποιός άνεμος φύσηξε και τα πήρε και τα σκόρπισε; Τί θέλει, πάλι, κι αυτή **η ανώφελη δαπάνη για την κηδεία, που και τον νεκρό δεν ωφελεί και τους οικείους του ζημιώνει**;
Ο Χριστός αναστήθηκε γυμνός από τον τάφο. Ας μη γίνεται, λοιπόν, η κηδεία αφορμή ικανοποιήσεως της μανίας μας για επίδειξη. Ο Κύριος είπε: «Πείνασα και μου δώσατε να φάω· δίψασα και μου δώσατε να πιω· ήμουνα γυμνός και με ντύσατε» (Ματθ. 25:35-36). Όμως δεν είπε: «Ήμουνα νεκρός και με θάψατε». Γιατί, αν μας παραγγέλλει να μην έχουμε τίποτα περισσότερο από ένα σκέπασμα, όταν ζούμε, πολύ περισσότερο όταν πεθάνουμε. Ποιάν απολογία θα δώσουμε στο Θεό, λοιπόν, όταν ξοδεύουμε τεράστια ποσά για να κηδέψουμε ένα νεκρό σώμα, τη στιγμή που ο Χριστός, με τη μορφή των φτωχών συνανθρώπων μας, τριγυρνάει πεινασμένος και γυμνός, κι εμείς αδιαφορούμε γι’ αυτό;

Όλα όσα σας λέω, βέβαια, είναι ανώφελα για κείνους που έχουν ήδη πεθάνει. Ας τ’ ακούσουν, όμως, οι ζωντανοί και ας συνέλθουν, ας λογικευτούν, ας διορθωθούν. Όπου νά ‘ναι θα έρθει και η δική τους ώρα. Δεν θ’ αργήσουν να βρεθούν κι αυτοί, **δεν θ’ αργήσουμε να βρεθούμε όλοι μας, μπροστά στο φοβερό Κριτήριο, όπου θα δώσουμε λόγο για τις πράξεις μας.** Ας αγωνιστούμε, λοιπόν, να γίνουμε καλύτεροι, εγκαταλείποντας την αμαρτία και ακολουθώντας την αρετή, για να μη χάσουμε τη βασιλεία των ουρανών, για ν’ αποκτήσουμε τα άφθαρτα αγαθά, που έχει ετοιμάσει για μας ο φιλάνθρωπος Κύριος.

(Πηγή: 1myblog.pblogs.gr)